Hồi thứ bốn mươi sáu
Chung hậu đánh cờ, chém Hầu thừa tướng Ngũ Anh cướp trận, trúng kế Liêm Pha

Nói về Chung hậu khi được trái đào hồng rồi thì mừng rỡ khôn cùng, bèn trở vào tiệc nói với Trang vương rằng:

– Ai gia đánh cờ với Hầu Anh hơn thua trong một bàn cũng đủ biết.

Trang vương khen phải. Trung Hiếu vương[31] bày cờ dâng lên. Chung hậu đi ngựa trước, Hầu Anh lên tướng, sau Chung hậu vô pháo, Hầu Anh ra xe.

Khi đó, Chung hậu cố ý làm cho trái đào trong tay áo ló ra, Hầu Anh thấy trái cây thì thèm lem lẻm, tay thì đi cờ lia lịa mà mắt cứ ngó chăm chú trong ống tay áo của Chung hậu hoài.

Khi cờ đã nhập cuộc, Chung hậu đem ngựa chiếu tướng bên điều, Hầu Anh xem lại cả kinh! Nếu lên một nước thì mắc chân ngựa, còn đi qua bên tả thì bị xe, đi qua bên hữu thì có pháo.

Hầu Anh còn đương lúng túng, Yến Anh vỗ tay cười lớn và nói rằng:

– Chung nương nương hơn rồi.

Sở vương nghe nói hồn kinh thất vía. Trung Hiếu vương cũng ta nha thiết xỉ, không biết vì cớ gì khi hồi nãy Hầu Anh đã gần ăn hai lượt mà bây giờ sao lại bị thua. Oán khí bèn xông lên, đứng cãi lộn với Yến quân sư om sòm bở lở. Tề Tuyên Vương thấy vậy mới nói:

– Thôi các người đừng rầy nữa, để đánh bàn khác mới rõ tài.

Trung Hiếu vương vâng chịu, sắp cờ lại dâng lên, hai người cùng ngồi đánh như thường. Chung hậu giây lâu làm cho trái đào lòi ra, Hầu Anh thấy đào thì đã thèm chảy nước miếng.

Chung hậu lại cố ý bèn lấy trái đào bỏ ra ngoài. Hầu Anh thấy vậy cả thèm, một tay thì đi cờ, còn một tay thì rờ rẫm trái đào mà không dám lấy, bởi cớ ấy nên bị Chung hậu chiếu một nước pháo trúng nữa.

---

[31] là Ngũ Tân

Hầu Anh ngó lại thấy cờ đã thua chắc rồi, cứ ngồi gầm mặt xuống hoài. Chung hậu nói:

– Ai gia đã thắng luôn hai bàn rồi, có ai điều gì nói nữa không?

Trung Hiếu vương khi ấy trong bụng như có dầu sôi lửa đỏ, chỉ mặt Chung hậu mà mắng rằng:

– Con xú phụ mi dùng gian kế mới thắng được Hầu Anh.

Chung hậu nổi giận mắng lại rằng:

– Vua tôi bây thật bất thông! Khi không mà lập ra hội Kỳ Bàn, đem giang sơn ra đánh cuộc. Giữa đây ta làm thua luôn hai cuộc, chúng bây đừng ỷ thế binh nhiều, Ai gia thật không nao một mảy.

Chung hậu nói rồi đứng dậy, lấy mắt mà ngó Quản Thoại Hoa với Điền Côn, hai người biết ý liền giữ theo việc bổn phận mình. Chung hậu lại nói rằng:

– Ta hôm nay cũng vì các ngươi mà trừ một mối hoạ căn.

Dứt lời liền rút cây báu kiếm chém Hầu Anh đứt làm hai đoạn. Ngũ Tân bèn vung gươm xốc tới nói rằng:

– Con xú phụ này thật quá lẽ, dám tới đây làm sự sát nhân.

Điền Côn nghe nói đổ cơn nhưng phải dằn lòng, bèn bảo hộ Yến Anh đi xuống trước.

Khi xuống khỏi tầng thứ nhất, thấy hai bên có binh mai phục rất nhiều, những đồ câu móc với dây giăng mà một mình tả xung hữu đột, chém người như cắt cỏ, lần lần đi tới tần thứ tư thì phục binh ào đến vây phủ, mà thang lầu đã bị rút mất, bốn phía không có đường. Điền Côn nghĩ đi nghĩ lại đã vô phương, bèn cặp nách Yến Anh nhảy bay xuống đất. Khi xuống tới nơi lòng mừng lập cập, đã lo giữ mình lại lo giữ quân sư, một con mắt chia làm ba, bốn phía đều thấy binh Sở.

Còn khi Ngũ Tân vung gươm tới muốn chém Chung hậu, Chung hậu lật đật cõng Tuyên Vương cùng đưa gươm rượt đánh và thối lui. Khi ấy Quản Thoại Hoa kêu nói:

– Huỳnh Nhung! Tới đây nạp mạng hay sao?

Huỳnh Nhung cả giận, đánh với Quản Thoại Hoa một hồi, nhưng sức già cự sao cho lại, bị Quản Thoại Hoa chém một gươm hồn lìa về địa phủ. Quản Thoại Hoa lại lia gươm xốc tới chém Sở Trang vương, Ngũ Tân trở lại tiếp đánh với Quản Thoại Hoa để cho Trang vương đào nạn. Đương lúc hỗn chiến, một mình Chung hậu, sau lưng thì mắc cõng Tuyên Vương, hai tay chém nam đỡ bắc như vào chỗ không người, còn Ngũ Tân đánh với Quản Thoại Hoa tính bề khó thắng nổi, bèn truyền cho quân cung tiễn bắn ra một lượt như mưa. Tuyên Vương xem thấy lệ ứa dầm dề, Thoại Hoa lòng đau từ khúc. Khi đó Chung hậu niệm chú tị tiễn bắn ra vẹt ra chẳng trúng mình, còn thương thay, Quản thị một thân một kiếm, tay đã mỏi rung, không phương ngăn đỡ nữa, bèn ngó Chung hậu hai hàng tuôn nhỏ thiết tha, lưỡi gươm linh phú mặc trời già, ngàn năm thành sử bia danh.

Quản Thoại Hoa liều mình vì nước, một khối thi hài bên Sở quốc, trung hồn ngàn năm lại Tề thành. Tuyên Vương thấy vậy cả kinh, Ngũ Tân vui mừng quá đỗi, bèn truyền quân mai phục bốn phía đều phóng hỏa vây khốn vợ chồng vua Tề.

Nói về Tiêu Mân ngó thấy trên lầu loạn động, liền khiến một viên tướng cạnh tới ăn cướp con ngựa của Chung nương nương. Không dè Liêm Cương là Thần sát vương giáng thế, mắt ngó bốn phương tám hướng chẳng sót nơi nào, tướng Sở chạy đến thình lình bị Liêm Cương đâm trúng một thương chết tốt. Tiêu Mân xem thấy nổi giận mắng rằng:

– Thằng giữ ngựa vô lễ, sao dám giết tướng của ta.

Nói rồi vung thiết bảng nhắm đầu Liêm Cương đánh xuống. Liêm Cương đưa thương ra đỡ, hai bên đánh vùi nhau một trận, sức thắng bại chưa phân.

Còn lúc này, chiến thuyền của nước Tề đến bên mé Trường giang, Liêm Thoại Hoa ngó thấy trên Vọng giang lầu rồi bèn nói với Liêm Trinh rằng:

– Nguyên soái hãy ở đây quản xuất ba quân, để cho tôi lên bờ cứu giá.

Lưu nguyên soái y lời. Liên Thoại Hoa lật đật lên ngựa và thống lĩnh một muôn tinh binh thẳng tới Vọng giang lầu. Đi chưa đến, xảy gặp một viên tướng Sở, tuy tuổi còn nhỏ mà lẫm lẫm oai phong, tay cầm ngân thương, mình cưỡi ngựa bạch, kêu hỏi rằng:

– Con đàn bà kia tên họ là gì, mày không sợ chết hay sao mà dám xông vào trận?

Liêm Thoại Hoa đáp rằng:

– Ta là Đông Tề điện hạ nguyên phối, tên ta vốn thật là Thoại Hoa.

Thế Kiệt cũng xưng tên mình rằng:

– Ta là Cáp Thế Kiệt, con của Đại nguyên vương, tay lợi hại các nước đều phải kiêng nhường, như mày muốn sống thì quy hàng đi cho sớm. Nếu để Vương gia động thủ, ắt là tính mạng chẳng còn.

Liêm Thoại Hoa cười và nói rằng:

– Tiểu tướng chớ khoe tài múa miệng, hãy lui binh kẻo chết oan hồn.

Thế Kiệt nổi giận lôi đình, vung ngân thương đâm tới. Thoại Hoa cũng đưa kim đao ra đỡ, hai bên còn thắng bại chưa phân, Thoại Hoa có ý khen thầm: “Thật Sở quốc năng nhân dũng tướng. Nếu như mình đánh đại với nó, sợ chi cứu giá vô công, chi bằng tương kế tựa kế cho xong, giả trá bại giết nó đi cho rảnh.”

Nghĩ rồi liền chém bậy một đao, quất ngựa chạy nhào. Thế Kiệt tưởng thật, cũng giục ngựa đuổi theo. Thoại Hoa cả mừng, rút tên cầm nơi tay. Thế Kiệt vẫn không hay cứ cong lưng đuổi mãi.

Khi ngựa chạy vừa gần tới, Thoại Hoa liền bắn trúng giữa yểm tâm một mũi tên từ trước ra sau, Thế Kiệt nhào xuống ngựa chết tức thì. Thoại Hoa vừa muốn tới lấy đầu, lại nghe pháo nổ rền tai, bốn phương đều lửa sáng mà không biết Chung hậu ở đâu.

Nói về Chung hậu, từ khi Quản Thoại Hoa đã tự vẫn còn có một mình, sau lưng lại mắc cõng Tuyên Vương, hai tay cũng đã hết phương ngăn chống, bốn phía thảy đều lửa dậy, biết làm sao xuống lầu cho được, mới nghĩ rằng: "Một mình ta chết nào có tiếc, hiềm vì một đôi việc chưa xong, một là chưa giải vây được cho chồng, hai là chưa đền công ơn cha mẹ, ba là mình thai dựng chưa sinh đẻ, không hay hoa nở ngày nào, bốn và Tuyên Vương chưa có con nối về sau, cơ nghiệp Tề triều ai gìn giữ? Nếu như mình dùng tiên pháp độn hỏa đã xong, nhưng lấy ai bảo giá Tề vương cho khỏi nạn?"

Nghĩ đi nghĩ lại cùng đường, mồ hôi đổ như mưa xối, bèn vái cung Hoàng thiên hậu thổ và Điền gia lịch đại tổ tiên rằng:

"Xin cho Vô Diệm phò quân vương thoát nạn, thì giúp trợ oai phong, như vận nước Tề đã tới số nguy vong, thì cho thác chung cả vợ chồng, chớ đừng có để làm chi lỡ dở, nếu chồng chết vợ còn lại cũng u ơ. Vái cùng thiên địa phò trì, tấm lòng phú mặc lầu cao mười trượng."

Chung hậu vái rồi một tay thì cầm gươm, còn một tay thì đỡ Tề vương, bèn co giò nhảy đại xuống đất. Lúc đó chư vị Công tào và thần Lục đinh, Lục giáp nổi gió đưa Chung hậu xuống nhẹ như lá rơi, vua Sở ngó thấy bồi hồi và tám vị phu nhân cũng thảy đều thất vía!

Kế đó tám hướng phục binh đều ùa tới, ai cũng hầm hầm muốn bắt cho được vợ chồng vua Tề, tám vị phu nhân lại đốc xuất chư binh, làm sao cũng quyết bắt cho được.

Chung hậu một mình một kiếm, chém nam giết bắc rần rần, bá vạn hùng binh của Sở thảy đều nhờ một lưỡi gươm Thanh phong đưa hồn về địa phủ hết.

Đây nói về Liêm Thoại Hoa sau khi bắn chết Cáp Thế Kiệt liền giục ngựa tới Vọng giang lầu cứu giá. Vừa khi lướt xông vào trận, lại thấy có một viên tướng Sở đón đường, kêu lớn tiếng rằng:

– Bớ Tề bang cẩu phụ, mày đến nạp thịt cho ông hay sao?

Thoại Hoa ngó thấy tướng Sở mặt vàng, mắt tựa sao sa, thân hình chẳng đủ ba thước bề cao, bề ngang lại có hơn hai thước, tay cầm roi cù lông, đi chân không, chẳng có ngựa. Thoại Hoa xem thấy thất kinh nghĩ rằng: Chắc là thằng này dị nhân dị tướng. Bèn hỏi:

– Bớ hoài tặc! Mày hãy xưng tên họ, hãy chịu chết cho rồi.

Tướng Sở đáp rằng:

– Tảo Tần vương điện hạ, ta vốn thật Thân Vân Long, như mày biết danh ta lợi hại, phải mau xuống ngựa đầu hàng.

Thoại Hoa giả như không nghe, vung đao chém tới, Thân Vân Long đưa roi ra đỡ. Hai người đánh nhau say máu ngà. Vân Long mình thấp, day qua trở lại thật là lanh lợi, vung roi đánh ngay đầu ngựa của Thoại Hoa. Thoại Hoa lanh mắt quày ngựa chạy dài, Vân Long cũng chạy đuổi theo như gió.

Thoại Hoa vừa chạy vừa nghĩ rằng: "Thằng lùn này anh hùng có tiếng bên nước Sở chớ chẳng chơi, nếu mình dùng sức đánh hoài thì khó hơn nó. Chi bằng dùng tiên phép hạ nó đi, để cho rảnh, mình đi cứu giá mới được."

Nghĩ rồi ngó thấy Vân Long đã chạy tới gần, liền thò tay vào túi lấy Bích sa thần thạch ném lên, niệm ít tiếng chân ngôn, thấy hào quang sáng giới chỉ đầu Vân Long đánh xuống tức thì té nằm xuống đất, sặc máu ra dầm dề. Quân Sở rước được thây đem về cứu giây lâu mới tỉnh.

Khi ấy, Thoại Hoa thu phép lại cứ giục ngựa tấn tới hoài, xảy đâu thấy Liêm Cương còn đánh với Tiêu Mân. Tiêu Mân lúc ấy cũng bị Liêm Cương dùng thế Hồi mã tam thương đánh trúng một roi ngang hông, hộc máu ra mà chạy mất. Cô cháu gặp nhau mừng rỡ, Thoại Hoa mới hỏi thăm rằng:

– Tề chúa với Chung hậu hà phương? Mau đi tìm cứu giá.

Hỏi rồi dẫn nhau đi tìm kiếm, thì may lại gặp Điền Côn điện hạ. Vợ chồng cùng dượng cháu gặp nhau rất mừng rỡ. Lúc ấy Yến Anh mới tỉnh hồn, liều biểu mã phu dẫn ngựa đến.

Điền Côn và Yến Anh lúc này mới vững bụng, tức thì cầm thương rượt đánh với Thạch Phụng, ngoài có Liêm Thoại Hoa và Liêm Cương hai cô cháu tiếp chiến nữa. Thạch Phụng thế cự không nổi, liền quất ngựa chạy dài, mấy người cũng giục ngựa đuổi theo, nghe có tiếng người nói văng vẳng rằng:

– Chúng tướng phải đồng tâm hiệp lực chớ cho Chung Vô Diệm với Tề chúa chạy ra khỏi trùng vây.

Liêm Thoại Hoa nghe nói liền kêu Điền Côn phân rằng:

– Chắc là Thiên tử ở đây, phải mau tới đó mà cứu giá.

Vợ chồng đều giục ngựa lướt tới, để Liêm Cương bảo hộ Yến Anh, thương đao đâm chém tung hoành, binh Sở chết nằm sắp lớp.

Lúc này, nhắc lại Chung hậu cõng Tề vương nhảy xuống lầu rồi, chỉ nhờ có một cây Thanh phong kiếm mà binh Sở chẳng dám tới gần, trông binh cứu đã hết sức hết hơi mà chẳng thấy một viên tướng Tề nào lai vãng, mới nghĩ rằng: "Ta là Chung Vô Diệm coi mạng chết nhẹ như lông chim, để tiếng đời nặng như non Thái. Ngày nay vua tôi nước Sở gây nên thù oán, làm sao cũng quyết một mất một còn. Lời tục có nói: Cọp chết để da, người chết để tiếng. Ta thà liều chết mà tiếng còn, chớ chẳng luỵ người mà còn mang tiếng xấu."

Nghĩ rồi lại ngó mặt Tuyên Vương mà khóc. Hai vợ chồng đang lúc than khóc với nhau kế thấy tướng Sở ào tới, những Phi Long, Phi Hổ, An Thế Kỳ, An Thế Cử, cũng là Bá Trinh, Giang Khôi, kẻ tên người giáo, kẻ búa người đao, còn Chung hậu thì một người một kiếm mà khôi giáp chẳng có một mang, chỉ có một cây Thanh phong kiếm làm sao địch nổi muôn binh vạn tướng. Vợ chồng chắc chết phen này, may đâu có Thiên hỷ tinh tới cứu.

Nói về Nhan thị Tố Trinh, vợ của Cửu phủ nguyên nhung là Lý Kiến Phong phụng mạng mai phục phía đông nam, xảy thấy quân báo rằng:

– Có một viên nữ tướng Tề đột nhập trùng vi, xin phu nhân cự chiến.

Tố Trinh giục ngựa liền tới hỏi rằng:

– Nữ tướng đó tên họ là gì?

Liêm Thoại Hoa quay lại dặn Điền Côn và Liêm Cương rằng:

– Phu quân với hiền điệt hãy ở lại đây, để tôi đi qua phía sau lầu mà tìm Nương nương với Chúa thượng.

Dặn rồi bèn đáp với tướng Sở rằng:

– Ta là Đông Lộ vương nguyên phối, tên là Liêm Thoại Hoa. Vậy chớ phu nhân tên gì? Nói đi cho ta nghe thử.

Tố Trinh đáp rằng:

– An khanh hầu chính thất Nhan Tố Trinh vốn thật tên ta. Nay Tề vương với Vô Diệm đã vào trong tay ta rồi, chưa biết lúc nào bị chết, người có biết ta mau xuống ngựa quỳ hàng đi.

Liêm Thoại Hoa cả giận vung đao chém đùa. Tố Trinh cũng đưa gươm rước đánh hơn hai chục hiệp. Thoại Hoa quất ngựa chạy ra phía sau lầu, Tố Trinh không đuổi theo. Lúc này Liêm Thoại Hoa gặp được Chung quốc mẫu, Chung hậu hỏi Thoại Hoa rằng:

– Có thấy Liêm Cương ở đâu và đao mã còn hay là mất?

Liêm Thoại Hoa nói:

– Nhi túc gặp nó rồi, vậy để con trở ra bảo Liêm Cương đem tới dâng.

Lúc đó Liêm Thoại Hoa từ biệt Tuyên Vương và Chung hậu, quay ngựa lộn trở ra, gặp Tố Trinh chận lại đánh một hồi và nói rằng:

– Cẩu phụ dám to gan lớn mật cứ xông vào trận thế của ta hoài, bây giờ ta quyết chẳng tha chém lấy đầu cho biết mặt.

Nói rồi vung song kiếm tới chém đùa Thoại Hoa, Liêm Thoại Hoa cũng đưa kim đao ra đỡ. Hai người đánh một hồi nữa cũng cầm đồng, Tố Trinh bèn khen thầm rằng: “Con này thật mười phần lợi hại, hèn chi Tề vương tới đây hội kiến Kỳ Bàn, để ta dùng tiên báu bắt nó cho được, kẻo đánh lâu tốn công mệt sức.”

Nghĩ rồi miệng niệm chân ngôn, lấy cây Viếm tâm chuỳ ném lên trên không, hào quang sáng ngời như chớp. Liêm Thoại Hoa ngó thấy hồn phi phách tán, không biết bảo bối ấy là vật gì, lúc ấy Chung hậu còn bị khốn trong trùng vây, mắt liếc thấy xa xa có hai đạo hoà quang bay xuống, chẳng biết vật ấy là cảu ai, liền niệm ít tiếng chân ngôn thu cây thần chuỳ.

Tố Trinh ngó thấy kinh hãi, chẳng biết ai thu mất bảo bối của mình, không hiểu vì cớ gì mà thần chuỳ chẳng linh, hay là con cẩu phụ này có bàng môn pháp thuật. Nghĩ rồi liền hết lên một tiếng lớn nói rằng:

– Con cẩu phụ, trả bảo bối cho ta.

Nói rồi vung song kiếm rượt nà, Liêm Thoại Hoa thấy hai đạo hồng quang đâu mất, Tố Trinh lại đuổi theo bèn lấy cây Đoạt hồn châm tế lên, tức thì một đạo hồng quang bay lên không trung, nhắm ngay đầu Tố Trinh xẹt xuống. Tố Trinh chẳng kịp đề phòng, bị cây thần châm chích vào nơi tay tả, đầy mình nhức nhối, giục ngựa chạy dài. Thoai Hoa thấy vậy cả vui rồi cùng đi ra khỏi trùng vây kiếm chồng và cháu.

Khi Thoại Hoa ra gặp Điền Côn với Liêm Cương rồi, bèn thuật lại sự Chung hậu và Tề vương đang còn bị khốn, phải mau mau đem thương mã cứu người. Hai dượng cháu cả mừng, bèn dắt tay nhau đột nhập trùng vây. Điền Côn với Liêm Cương đi trước, còn Liêm Thoại Hoa đi sau bảo hộ Yến quân sư. Ba người đao thương đâm chém, giết binh Hoài Nam chẳng khác chém cây, đương lúc reo hò vang dậy. Bốn người đều ân cần thi lễ. Chung hậu thấy có người đến cứu mới an tâm. Khi đó Chung hậu mới để Tề vương xuống. Điền Côn liền dâng ngựa tới cho vua cưỡi, còn Liêm Cương thì cũng dâng đao mã cho Chung hậu. Chung hậu tiếp lấy đao mã rồi mặc nhung phục vào. Năm người lúc này đồng phò Tề vương sát xuất trùng vây.

Nói về khi Ngũ Tân phò Sở vương xuống lầu rồi, liền huy động ba quân áp tới phủ vây nam bắc. Còn Trang vương đi đến một gò đất cao đứng quan chiến, thấy quân tướng Sở áp vây vợ chồng vua Tề, chẳng khác như chim lồng cá chậu, hết thế vẫy vùng, mới truyền hiểu dụ rằng:

– Chúng tướng, như ai bắt được vợ chồng vua Tề thì sẽ bình phân thiên hạ.

Lúc ấy, Ngũ Tân xem thấy Chung hậu có đồ chiến cụ, đao mã rỡ ràng bèn thở ra một tiếng và nghĩ rằng: Ta từ thủa làm tướng tới nay đã từng giao binh với các nước hơn mấy trăm trận mà chưa thấy ai lợi hại như con xú phụ này. Nếu như để nó thoát phen này thì làm sao thu phục được Tề bang cho sớm. Nghĩ rồi, bèn đốc xuất chúng tướng rằng:

– Như ai thối lui binh một bước thì án theo quân pháp xử trảm liền.

Quân Sở vâng lệnh, reo ó vang trời, đao thương ngốt mắt. Chung hậu lúc này cũng chẳng có một chút gì lo sợ, bèn bảo Liêm Thoại Hoa làm tiên phong đi đánh với mấy vị nữ tướng nước Sở. Lại sai Điền Côn với Liêm Cương, phân ra hai bên tả hữu bảo hộ Tề vương với Yến quân sư, còn mình thì đi ở giữa đương địch cùng tướng Sở.

Đương lúc hai bên đánh nhau, vừa say máu ngà thì trời đã tối, ai đứng đâu cứ đứng ở đó, chẳng dám lui tới xôn xao.

Khi mới lúc đầu hôm, Ngũ Anh và Liễu Cái đem mười muôn binh ròng tới Phong Ma lãnh toan phòng cướp trại, quân thám tử đi tuần về bẩm báo cho Liêm Pha hay. Liêm nguyên soái đã sắp đặt trong ngoài ám hiệu ra cho chư quân rằng:

– Hễ thấy binh Sở tới gần thì thảy đều phát pháo.

Trong giây lát, Ngũ Anh và Liễu Cái dẫn binh đi vừa tới, Liêm Pha nổi hảo pháo làm hiệu, ba ngàn quân hỏa pháo đều bắn ra một lần. Binh Sở kẻ thì bị xuyên tâm, người thì mang chiết túc, ngựa thì đổ ruột, cũng có tướng bể đầu, ba quân đều vỡ chạy tưng bừng, hai tướng đã thất cơ thối hậu. Đang lúc đêm hôm tăm tối, người trông người chẳng biết là ai, quân kỳ bài chạy về báo cho Ngũ Tân hay, Sở Trang vương nghe báo liền rơi luỵ dầm dề. Kế đó, Ngũ Anh với Liễu Cái chạy về tới, tra điểm binh tàn thấy hao hết năm muôn dư.

Khi ấy Trang vương mới nói với Ngũ Tân rằng:

– Vương huynh ra hiệu cho chư tướng, tính mưu kế chi mà bắt cho được vợ chồng vua Tề.

Ngũ Tân tâu:

– Xin chúa thượng chớ lo. Vô Diệm đã võ nghệ cao cường, lại thêm tiên tri đoán số. Nếu mình nói trước ra thì chắc nó hay được, để vi thần truyền lệnh cho tám viên nữ tướng ám trung phóng tiễn thì hay hơn, như kẻ tuỳ tùng của nó bị chết hết rồi thì nó cũng nan đào lộ.

Trang vương khen phải. Ngũ Tân liền sai tám người cầm tám cây lệnh tiễn đi truyền cho tám vị phu nhân hay. Tức thì ngũ dinh tứ tiệu, hơn ba mươi muôn binh đều bắn ra một lượt. Chung hậu thấy thất kinh, liền niệm chú tị tiễn mà bảo hộ cho mấy người, rồi truyền cho Điền Côn, Liêm Thoại Hoa và Liêm Cương phò trì Tề vương với Yến quân sư, lần lần sát xuất trùng vây, tới bên mé sông mà đợi thuyền tiếp cứu.

Nói về Bạch thị Ngọc Nga mai phục ở nơi phía đông, khi thấy Chung hậu phò vua Tề chạy tới thì cầm đao chỉ mặt mắng rằng:

– Bớ con xú phụ mau xuống ngựa quy hàng.

Chung hậu nghe kêu ngó lại thấy một viên nữ tướng dung nhan hoà nhã, diện mạo thanh kỳ liền hỏi:

– Nữ tướng đó tên họ là chi, xin nói cho ta hãn tường.

Ngọc Nga đáp:

– Ngọc Nga là tên mỗ, vợ của Trung Hiếu vương, xú phụ nên hạ mã lai hàng cho khỏi nhọc công Ai gia ra sức.

Chung hậu cười và nói rằng:

– Ai gia với phu nhân không thù không oán, làm chi phải dùng đao dùng thương, việc lập ra hội Kỳ Bàn này cũng tại chồng của phu nhân gây nên hoạ hoạn. Người ở đời lòng không phiền não, cũng bởi nhà có vợ hiền, sớm khuya phải trái tỏ khuyên, đâu có để chồng mưu sự quấy ấy. Nay Ai gia có một lời thưa lại, xin triệt binh cho khỏi hại nhân dân, nếu như phu nhân chẳng nghe lời thì đừng trách Ai gia bạc đãi.

Ngọc Nga nổi giận vung đao chém tới, Chung hậu cũng đưa đao gạt ra. Đánh hơn một trăm hiệp mà thắng bại chưa phân, Ngọc Nga liền niệm ít tiếng chân ngôn, lấy một

vài bảo bối ném lên trên không, thấy bốn đạo hồng quang bay xuống, hiện ra bốn vị hung thần, người cầm dây, kẻ cầm gươm rất hung ác. Chung hậu ngó thấy cười rằng:

– Những đồ bàng môn pháp thuật, Ai gia chẳng sợ chút nào.

Nói rồi niệm ít câu linh văn, cắn máu đầu ngón tay phun lên, bốn vị hung thần đâu mất mà bốn đạo hồng quang chẳng thấy chút nào. Ngọc Nga thấy Chung hậu phá mất phép của mình thì lấy làm mắc cỡ, bèn giục ngựa vung đao tới đánh. Hai ngựa xây quanh, xảy thấy một viên tiểu tướng giục ngựa tới nói lớn rằng:

– Mẫu thân hãy lui ngựa nghỉ tay để hài nhi bắt con xú phụ này cho biết mặt.

Ngọc Nga nghe kêu, lui ngựa dang ra xa vài bước. Chung hậu ngó thấy tướng Sở chừng mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo tựa thần tiên, oai phong như beo cọp, thật là con nhà tướng, chắc cũng có tài năng, mới buông lời hỏi rằng:

– Tướng thiếu niên đó ôi! Tên họ là gì nói cho ta rõ.

Tướng Sở đáp:

– Ta tên là Ngũ Ấn, con thứ hai của Trung Hiếu vương, chức Hoài Nam hầu, thiên hạ đều nghe tiếng. Con xú phụ sao mày vô lễ thấy Hầu gia chẳng xuống ngựa chịu đầu.

Chung hậu nói rằng:

– Như tướng nào thì ta chẳng thèm giao chiến, chớ như con Ngũ Tân thì để ta bắt sống cho thấy tài.

Nói rồi vung đao tới chém, Ngũ Ấn cũng cầm báu đao gạt ra. Hai người đánh hơn trăm hiệp mà khí lực chẳng ai thua ai, Chung hậu cũng khen tài rồi quay ngựa ra phía sau, tay trái cầm Định Tề đao, tay mặt thì nắm áo chinh bào của Ngũ Ấn mà lôi lại, bắt Ngũ Ấn bỏ qua yên ngựa, đầu dộng xuống đất, chân trở lên trời. Chung hậu lại mắng rằng:

– Cẩu tử! Mày có tài năng gì mà dám khua môi múa mỏ, nay Ai gia đã bắt được thì kiếp khác thấy mặt cha mẹ.

Nói rồi kêu Điền Côn và Liêm Cương dặn rằng:

– Mấy người hãy phò giá chạy theo ta, chờ tới mé sông Trường giang sẽ nghỉ.

Mọi người đều vâng chỉ, sát xuất trùng vây. Lúc ấy Ngọc Nga thấy con mình bị bắt thì rơi lệ dầm dề, bảy vị phu nhân xúm lại khuyên giải và nói rằng:

– Chúng ta hãy đùa binh tới vây phủ vua Tề mà cứu Toàn vương điệt.

Ngọc Nga nói:

– Không xong đâu! Nếu như mấy vị phu nhân động thủ, ắt tính mạng con ta chẳng còn, hãy để cho nó chạy tới Giang hà, khi ấy sẽ lo mưu giải cứu.

Bảy vị phu nhân cũng sợ Ngũ Ấn bị giết nên phải nghe theo, bởi vậy cho nên Chung hậu để Ngũ Ấn nằm ngang trên lưng ngựa chạy trước, còn tám vị phu nhân bên Sở cũng

hăm hở theo sau đi một đỗi lâu lâu, Giang hà đà ngó thấy trước mặt. Cuồn cuộn một dòng sông uốn lượn, ào ào muôn đợt tựa ong bay, đứng trên bờ ngơ ngẩn sầu tây, xa xa thấy chiến thuyền hầu tới. Chung hậu lòng mừng khấp khởi, ấy thật là tử sử phùng sinh.